

IV 6'
Topelius,
Rapsel
Topelius

Wasa Gymnasisters Sång.

I högan nord vår vagga stod
Vid stormigt haf och skummig flod.
Vi vexte upp ur frostig bädd
Som vintergran, i drivvor klädd.
Han står så grön
I hvita snön,
Han reser stark
Sin kronas park
Ur armod och ur ödemark.

När våren kom med fågelsång,
När solen glömt sin nedergång,
När blomsterkrönt stod polens rand
Och fritt var haf och grönt var land;
Då blef vår håg
Som strand och våg,
Då vardt oss sagdt
Att stå på vakt
För livvets och för ljusets makt.

Här är hvart fält af strider rödt,
Här, här har Finlands ära blödt,
Här stod hon, öfver lyckan höjd,
I blodig sorg och segerfröjd.
Här sjöng engång
Dess bard sin sång,
Och väckt af den,
Skall här hon än
Ur grafvarna stå upp igen.

Och hädan drog i fridens dar
En stark falang med panna klar
Till mensklighetens stora strid
Mot mörker, synd och död all tid.
En lyra blef
Vårt adelsbref,
En vase huld
Af ax i guld
Har gäldat ljusets makt vår skuld.

Och *Wasa gossar* äro vi;
Vårt namn skall ej förgäta bli.
Vårt namn är stort och ärorikt;
Till ädel bragd har det oss vigt.
Det vigt vårt bröst
Åt ärans röst,
Det har oss dömt,
Om vi det glömt,
Det har mätt högt det mål vi drömt.

Som tusen vågor sammangå
Kring Finlands bygd i gördel blå,
Så mötas hjertan, mötas namn,
O Fosterland! uti din famn.
Att bära gladt
Din fanas skatt,
Att kämpa med
Ditt främsta led,
Var fäders bragd och *Wasa* sed.

Vårt land! Vårt finska fosterland!
Din fasta *botten* är vår strand.
Så lär oss bli din starka vall,
Som hafvets våg ej bryta skall.
Slå högt, vår barm!
Vex stark, vår arm!
Vex stor i skygd
Af söners dygd,
Vår höga nord! Vår finska bygd!

Z. T.

